

SAN MARCO IN LAMIS-I AGOSTINO ATYA NAPLÓJÁBÓL

Pio atya lelkiismerete – Padre Pio és a Szűzanya

Pio atya különösen sokat elmélkedett a mennybe felvett Szent Szűz Paracletus lépésének pillanatán. Ez a különleges pillanat szerinte a következőképpen zajlott le: *„Isten Anyja a Paracletusba lép. A boldog lelkeket abban a pillanatban, amint meglátják őt, betölti szépségének ragyogása, és mindannyian boldogan és ünnepélyes lélekkel gyűlnek a Szent Szűz dicsőséges alakja köré. Méltóképpen üdvözlölik, és a legmagasztosabb dicsőretekkel halmozzák el őt. Leborulnak a dicsőséges Szűzanya lábai elé, hódolnak előtte, Királynőjüknek kiáltják ki őt. Az angyalok karához csatlakozik az Isteni Szentháromság is, az Atyaisten fogadja őt, mint legkedvesebb leányát, és meghívja, legyen méltó részese az ő isteni dicsőségének.”*

A mennybe felvett Királyné az égben is folytatja édesanyai küldetését, és ugyanúgy folyamatosan közbenjár az emberekért a nehéz pillanatokban, mint tette azt a kánai menyegzőn. Szűz Mária az évszázadok során folyamatosan közbenjár Európáért, az egyházért és az egész világért, és számos szent asszony és férfiú előtt látható módon ki is nyilvánította önmagát, megmutatta nekik dicsőségét és hatalmát. Pio atyát a dicsőséges Szűz Mária kegyelmek özönével árasztotta el, természetfeletti jelenségek tömegével vette körül, számos lelki karizmával ajándékozta meg. Szűz Mária misztikus módon kinyilvánította az atyának önmagát, megmutatta neki a Szentháromsággal egyesült lelkét, szeplőtelen szépségét, anyai jóságát. Meghívta őt, hogy vele együtt vegyen részt Szent Fia szenvedéseiben, és megmutatta neki közbenjárói hatalmát Istennél. Pio atya így ír erről: *„A kegyelmes Isten úgy akarta, hogy őbenne igazi Édesanyát adjon nekünk, aki állandó támogatást és kapcsolatot jelent számunkra Istennel. Ő a mi segítségünk, aki megvéd bennünket lelkünk ellenségeivel szemben. Legyünk tehát bátrak és haladjunk mindig előre megkezdett utunkon bizakodó lélekkel, mert bár ellenségünk, aki minden eszközzel el akar veszíteni minket, soha nem alszik, ez a mi jószágos Édesanyánk nem hagy magunkra bennünket egyetlen pillanatra sem!”*

Ez Pio atya missziója, vagyis Szűz Mária segítségével, bátorításával és támogatásával minél több lelket vezetni az üdvösségre. Pio atya oly erős szeretetkapcsolatban, szeretetegységben élt a Szűzanyával, hogy az atya maga lehetett az élő eszköz arra, hogy különféle lelki és testi kegyelmeket közvetítsen a mindenható Isten és az emberek között. Az atya nem csupán az égi személyek látásának kegyelmét élvezhette már kora gyermekkorától kezdve, hiszen mint tudjuk, rendszeresen megjelenik neki Jézus, Szűz Mária, Szent József, az őrangyala és Assisi Szent Ferenc, hanem azt a kegyelmet is megkapta Istentől, hogy előre élvezhesse, megízlelhessen a paradicsomi örömeket. Már földi életében részese lehetett a természetfeletti, dicsőséges szféráknak, ily módon saját személyében kapcsolhatta össze a mennyet és a földet, lehetett az emberi lelkek segítségére, folytatván Jézus Krisztus üdvösségszerző misszióját.

Mária olyan különleges erőt, hatalmat, képességeket és különféle kegyelmi adományokat juttat hívének, Pio atyának, amellyel általában csak az égi személyek, angyalok, boldogok és szentek rendelkeznek. Pio atya többször hangot is adott abbéli szándékának, hogy jobb lenne már neki a Paracletusban, őrangyala azonban elmagyarázza neki, hogy ez az óhaja még nem válhat valóra, bármennyire szeretné is, mert Istennek egyelőre más terve van vele. Az őrangyala e szavakat intézi hozzá: *„Te kérd csak erre Istent továbbra is, hiszen az ő leghőbb vágya is az, hogy téged maga mellett tudhasson. És bár az Úr egyelőre nem teljesítheti óhajodat, mert az isteni gondviselés terve az, hogy téged még egy kis ideig ebben a földi száműzetésben tartson, előbb-utóbb, legalábbis részben, teljesíteni fogja majd kérésedet.”*

És valóban, Pio atya még életében megélheti, átélheti a feltámadt Krisztus életének bizonyos epizódjait, ugyanúgy, ahogyan történt ez például Szent Pállal, vagy Pádúai Szent Antallal is. Az atya olyan intenzív kapcsolatban áll az égi szférákkal és annak lakóival, hogy az ő életében a különleges csoda szinte mindennapi eseménynek számít, és ez így marad egész élete során. Ez a páratlan kapcsolat, ez a szinte állandó kegyelmi állapot már Pietrelcinában elkezdődik, majd folytatódik San Giovanni Rotondóban is: olyan események bizonyítják mindezt, mint a több esetben is átélt bilokáció, az atyát körülölelő paradicsomi illatok, a lélekbe látás különleges képessége, a nyelvek ismerete, csodás gyógyulások, megtérések. Pio atya személye jelentette az élő kapcsolatot az egyes emberek, az emberiség és a Szűzanya, valamint az égi hatalmak között.

Az első világháború idején az olasz hadseregnek volt egy igen jeles és a mai napig híres parancsnoka, Luigi Cadorna. A tábornok a hadsereg egyik legmagasabb rangú vezetőjeként vett részt a háborúban, azon belül pedig a tragikus kimenetelű caporettoi ütközetben. A vereség után e magas rangú tiszt elkeseredésében az öngyilkosságba akart menekülni. Egy prominens személyiség ilyen kétségbeesett lépése, mint elgondolhatjuk, újabb nagy megrázkódást jelentett volna egész Olaszország, és a háborús veszteségektől és rombolásoktól ekkor már amúgy is két éve sújtott egész olasz nemzet számára. Ám Pio atya a bilokáció segítségével megjelent Cardona tábornoknak, és sikerült őt eltérítenie bűnös szándékától, amely oly sok ember számára jelentett volna újabb szenvedést. Számátlan gyógyulást és egyéb csodatételt lehetne példaként felhozni Pio atya különleges szerepét illetően. Elegendő azonban, ha csupán azt említjük, hogy amikor a hívek különféle kegyelmeket kértek tőle, ő legtöbbször csak azt válaszolta: *„Imádkozzunk együtt a Szűzanyához!”* És amikor valamely beteljesült óhajért köszönetet mondtak neki, ő mindig csak annyit mondott: *„Adjunk hálát a Szűzanyának!”* Az atya a Szűzanya szeretetét közvetítette az emberek felé. Pio atya lelki tanítványai közül pedig sokan maguk is megtanulhatták, hogyan kell a Szűzanyához fordulni, hogyan lehet „elbeszélgetni” vele. És a világnak óriási szüksége volt erre a tanításra és közbenjárásra, elsősorban a hatvanas évek elején, amikor a vallási élet hanyatlása már megpróbálta kikezdeni az emberi lelkekben oly mélyen gyökerező Mária-kultuszt is...

(folytatás következik)

Don Gabriele Amorth: Egy szegény barát, aki imádkozik...

Pio atya érzékelhetően és láthatóan Krisztus passiójának fájdalmait szenvedte el; de a lelkében Mária fájdalmát is érezte, akit joggal a legnagyobb vértanúnak tartott, a vértanúk igazi Királynőjének. Kijelenthetjük, hogy Pio atya, a Pietrelcinában eltöltött hétvényi imádság nosztalgiájával, korban minél jobban előrehaladt, annál inkább szükségét érezte épp azért imádkozni, hogy beteljesíthesse „magasztos küldetését”. Már a tűzpróba második évtizede (1952-1962) alatt nagyon lecsökkent a gyóntatásnak szentelt idő. Messze voltak már azok az idők, amikor napi tizenhat órát gyóntatott. Emlékszem, hogy az egyik évben az volt az érzésem, Pio atya már nem bírja olyan jól a gyóntatást. Kételyeimet megosztottam Michelangelo atyával, aki megmagyarázta, hogy ennek más oka van. Ő maga mondta egy nap az atyának: „Pio atya, tudna kicsit hosszabb ideig gyóntatni? Vannak itt olyanok, akik nagyon messziről jöttek, külföldről, és így kénytelenek több napig itt maradni, hogy meggyónhassanak.” Pio atya ezt válaszolta: „Kedves Michelangelo atya, azt hiszed, Pio atya miatt jönnek ide az emberek? Azért jönnek, hogy hallják az Úr szavát. S ha én nem imádkozom, mit adok az embereknek?” Azt hiszem, világos, minél inkább telt az idő, az Atya annál inkább szükségét érezte imádkozni azokért, akik a közelébe kerültek vagy a közelébe fognak kerülni.

„Imádságból áll ez az ember”, mondta nekem olyasvalaki, aki jól ismerte Pio atyát. Az ima valóban a lélegzete, a támasza volt, ezért állandóan, minden tevékenysége közben Istennel egyesülten élt; nem csak kegyelmi egységben, hanem valódi jelenlétben, párbeszédben.

Az ima szükségletét állandó méltatlanság-érzete is sugallta neki; nagy bűnösnek érezte magát, mert – joggal – tudatában volt esendőségének, s ebben mindannyian osztozunk földi életünkben; ezért állandóan, szinte lidércesen attól félt, hogy bűnbe esik, megsérti az Urat, nem méltó arra, amit végez (főleg amikor a szentmise celebrálásához készülődött). Ezen érzései miatt mindig az ima nagy koldusa maradt; mindenkit kért, hogy imádkozzon érte. Tudatában voltam ennek, és nem felejtettem el megtenni, ha látni akartam, hogyan vidul fel örömben. Ilyenkor elég volt annyit mondani: „Atya, imádkoztam önért.” Áradozva köszönte meg; olybá tűnt, mintha azt akarná mondani: „Végre, valaki megért!”

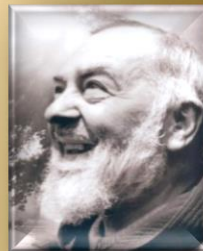
Nagyon erősen érezte az imára való indíttatást azért is, mert egyértelmű volt az aggodalma. *Kötelessége volt megszentelődni, hogy megszentelhesen másokat.* És ezt az aggodalmat próbálta másokba is, főleg papokba, beleoltani.

Jól emlékszem arra, amikor nála gyóntam nem sokkal pappá szentelésem után. Mihelyt elmondtam, hogy újonnan felszentelt pap vagyok, magabiztos hangon, mint aki hasonló helyzetben több alkalommal elmondott kis beszédet ismételt, rögtön azt mondta: „Ne felejtse el, hogy a papnak engesztelőnek kell lennie. Jaj, ha neki van szüksége engesztelésre! Jól jegyezd meg!”

Egyszerű szavak, melyek világosan kifejezték, miben áll a pap felelőssége, és hogyan kell ügyelnie magára, hogy teljesíthesse kötelességét...

„Ó, Uram, múltamat irgalmadba, jelenemet szeretetedre, jövőmet gondviselésedre bízom.”

Padre Pio

San Pio da Pietrelcina

7/9.

Levél Pio atyának...

**„Ha imáink meghallgatásra találunk,
az olyan hitélmény, amely mindig megindít bennünket,
mégpedig azzal, hogy igen különleges módon mutatja meg
az isteni gondviselés szerető közbenjárását életünkben.
Minden egyes ima meghallgatásnak megvan a maga útja,
és megvannak a maga szentjei, zarándoklatai,
és feltételei is. Imáink megvalósulása
Isten kegyelmének megnyilvánulása....”**

**A San Giovanni Rotondo kapucinus kolostorában élő szerzetesek
mindennapi imáik során közösen imádkozzák el a szent sírjánál
azokat az imaszándékokat, amelyeket a hívek juttatnak el
személyesen vagy levélben, hogy Pio atya közbenjárását kérjék.
Közbenjárását kéri bajban, betegségben, veszélyben,
örömben és bánatban, szükségben és reménytelenségben.**

*Lehetőséget szeretnénk biztosítani arra, hogy kéréseiket és fohászaikat
levél formájában a kedves Testvérek is - természetesen aki erre igényt tart -
eljuttathassa az olaszországi San Giovanni Rotondóba.
Kérem, hogy aki levelet szeretne írni és küldeni Pio atyának,
az a szobornál található olasz nyelvű nyomtatóványt használja
levele megírásához, amit a kihelyezett gyűjtőbe hozzon vissza
címezés nélküli lezárt borítékban. A „borítékba zárt” leveleket
összegyűjtve, postai úton juttatjuk el az olaszországi címre.*